

Na tom máte nepopíratelnou a obrovskou zásluhu především vy. Jak jste s Barborkou doma pracovali? Měli jste nějaká konkrétní cvičení na sluchovou percepci?

Děkuji. Štěstí bylo, že se Bára velmi lehce motivovala k činnostem. Věnovali jsme se jí stejně jako staršímu slyšícímu synovi, řídili jsme se radami ostatních rodičů neslyšících dětí, radami Tamtamu, dělali jsme úkoly z logopedie. Začali jsme psát zážitkový deník, hodně jsme s Bárou mluvili. Nic speciálního.

Neuvažovali jste o kochleární implantaci?

Když bylo Barborce necelých pět let, podstoupili jsme na základě doporučení vyšetření sluchu a aktuálního stavu komunikačních schopností v Praze Motole. Výsledky prokázaly, že sluchadla výrazně pomáhají v rozvoji řeči, a Bára nebyla shledána jako vhodný kandidát pro kochleární implantaci. Vypustili jsme to z hlavy.

Přesto je Bára jednostranně implantovaná. Jak k tomu došlo?

Krátce po pátých narozeninách měla Barborka úraz. Spadla na záda a bouchla se do hlavy o zem. Vypadalo to jako neškodný pád při hře, ale byla hospitalizována na dětském oddělení malé nemocnice s lehkým otřesem mozku a následkem úrazu přestala slyšet. Věřila jsem, že se sluch vrátí. Bylo pro mě stresující, když mi dcerka stále opakovala, že neslyší. Trvali jsme na převozu do Motola, ale ani tam se po čtrnáctidenní léčbě infúzemi a léky sluch nevrátil. Bára byla zařazena mezi uchazeče o kochleární implantát. Na ten čekala sedm měsíců. Operace se bohužel nezdařila, protože měla anomálii kosti a nervu na pravé straně. Po dalších dvou měsících byla úspěšně provedena jednostranná implantace.

Jak jste spolu během tohoto období komunikovali?

Období před implantací mi přišlo neskutečně dlouhé. Bára se neustále ptala, kdy zase uslyší. Neslyšela nás, když jsme jí říkali, jak jí máme rádi. Začala ztrácet zájem o věci, které měla ráda. Přesto jsme i nadále mluvili a četli s výraznou artikulací, abychom jí usnadnili odezírání. I v tomto období se nám věnovala paní logopedka, dávali jsme Báře podněty k přemýšlení a mluvení. Přestože to bylo těžší, vydrželi jsme do zapojení řečového procesoru dělat vše jako v době před úrazem.

Naplnila se poté vaše a Barunky očekávání?

Bylo to úžasné! S implantátem přišla velká úleva pro celou rodinu. Barunka se rozveselila, udělala během krátké doby velké pokroky v mluvení, chtěla číst a komunikovat. Byli jsme šťastní.

To je krásné. Vnímala Bára rozdíl mezi slyšením se sluchadly a nyní s implantátem?

Zpětně říká, že se sluchadly mňí slyšela, v odezírání a neslyšela na takovou vzdálenost jako s implantátem. Všimla jsem si, že pro Báru jsou situace, kdy z nějakého důvodu neslyší, velmi stresující. Musí řešit, jak se domluví, když bude něco potřebovat nebo naopak, když po ní někdo bude něco chtít. Snažíme se jí připravit a naučit, aby tyto situace dokázala zvládnout bez cizí pomoci. Za pár let si bude muset poradit sama. Barborka se už stačila poučit, že pokud si zapomene vyměnit nabíjecí baterie, použij málo dobítý procesor nebo si zapomene vzít náhradní baterie, víkend u kamarádky

nebo návštěva zábavního parku můžou rychle skončit. Nepříjemné jsou nenadálé situace s implantátem, které vzniknout například v největším ranním shonu. Většinou je vyřešíme sami, ale stalo se nám, že jsme museli místo do práce a do školy odjet do zákaznického centra Cochlear do Prahy. Naštěstí to z domova nemáme daleko

PANÍ ŘEDITELKA NAVRHOVALA ŠKOLKU PRO DĚTI S MENTÁLNÍM POSTIŽENÍM

Barborka chodila rok do běžné mateřské školy. Vím, že jste si její docházku museli poněkud vybojovat.

Dcera měla zkušenost s kolektivem již od dvou a půl let, kdy začala chodit do jeslí. Od tří let pak docházela do školy v místě bydliště. Jen velmi zvolna se adaptovala, měla potíže v komunikaci, ale vyhledávala sociální kontakt i hru s ostatními dětmi. Teprve po přidělení sluchadla začala mít paní ředitelka problém se vzděláváním dítěte se sluchovým postižením. Doporučovala nám přeřazení do takzvané speciální školky, kam docházely děti s mentálním postižením. Argumentovala tím, že tam mají ve třídách málo dětí. Myslím si, že šlo o předsudky, které v naší společnosti dosud panují. V průběhu let jsme se setkali s tím, že některé školky, školy a zájmové kroužky preferují se individuálním přístupem a výukou přizpůsobenou individuálním schopnostem dětí, s tím mají v praxi poněkud problém.

Podařilo se s paní ředitelkou situaci vyjasnit, nebo jste zvolili jinou školku?

Trvali jsme na svém. Zejména manžel byl neústupný. Spolupráce s nejbližším SPC doporučeným školkou byla příšerná. Začali jsme sami vyhledávat kontakty a doporučení. Zpětně musím říct, že to bylo velice náročné období. Navázali jsme výbornou spolupráci s Tamtmem. Snažili jsme se návštěvou pracovnice Tamtamu nabídnout školce pomoc, ale stačila pouze jedna zdvořilostní návštěva, ze strany školky nebyl zájem. Štěstí bylo, že Bára měla ve své třídě paní učitelku, která měla úplně jiný názor. Barborka